

EĞİTİM VARSA
ŞİDDET YOK:

Öğretmen Rehberliğinde Bilinçli Gençler

Sonunda teneffüs zili. Öğretmenin sınıftan çıkmasını beklemeden pencereye koşuyorum. Kerem birazdan birkaç arkadaşıyla bahçede beliriyor. Birlikte gülüp şakalaşıyorlar. Dün akşam telefonda sesi pek iyi gelmeyince endişelenmiştim. Ama görünüşe göre her şey yolunda. Hatta biraz fazla mı neşeli ne... Bugün sınavları vardı, nasıl geçti acaba? Mesaj atıp sordum ama henüz cevap gelmedi. Baktım, 10 dakika önce çevrimiçi olmuş halbuki. Yoğun olabilir ya da belki görmemiştir. Ama sonuçta sohbete ayıracak vakti var. Hem madem sevgiliyiz, benimle daha çok ilgilenmesi gerekmez mi? Akşam görüşüp görüşmeyeceğimiz de belli değil. Koro çalışması mı varmış ne... Ben onun doğum günü için kuzenimin gösterisine gitmekten vazgeçmiştim oysa. Birlikte olmak kendi hayatından fedakarlık etmeyi gerektirir sanıyordum. Ona ihtiyacım olduğunda ulaşamayacaksam, beni sevdiğinden nasıl emin olabilirim, bilmiyorum.

REPELLING VIOLENCE
WITH TRAINING:

Informed Youth with Teachers' Guidance

The break bell, finally! I do not wait for the teacher to leave the classroom and run to the window. It is not long before Kerem and some friends appear in the yard. They make jokes and laugh among themselves. I was worried as he sounded weird on the phone last night, but it seems like everything is fine. In fact, is he too cheerful or what? He had exams earlier today. I wonder how they were. I sent a text message to ask him but have received no replies yet. I have checked and seen that he was online 10 minutes ago. Maybe he was busy or he might not have seen it, but he has time to spare for chatting. Besides, since we are dating now, should not he be paying attention to me more? It is not even certain if we will meet this evening. I suppose he has a chorus practice. I changed my mind once and did not go to see my cousin's performance because of his birthday. I thought self-sacrifice was necessary to be with someone. I do not know how I can be sure of his love if I cannot reach him whenever I need him.

Ergenlik yıllarınızı anımsıyor musunuz? Önünüzde, yetişkinliğe dair bilinmeyenlerle dolu ucu bucağı olmayan bir açık deniz uzanır. Orada, evin, ailenin ötesinde keşfedilecek yepyeni bir zihin ve duygu dünyası vardır. İlgi, arkadaşlık ve destek artık bu yeni dünyalarda araştırılacaktır.

Böylece, ergen kişi kendine, yetişkinleri içine almaktan pek hoşlanmadığı bir ilişkiler alanı yaratır. Burada dostluğu, rekabeti, flörtü, aşkı deneyimler. Ve kaçınılmaz olarak yara alır. Çünkü bu yaşlarda yaşlıları arasında kabul görmek büyük meseledir; çünkü kendisine değer vermeyi yeni yeni öğreniyordur; çünkü hayat tecrübesi kısıtlıdır ve mahremiyetin sınırlarının nerede başlayıp nerede bittiğini kestiremiyordu. Hem kendisi hem de başkalarının söz ve davranışları ne zaman bir haksızlığa dönüşür, öngöremiyordu. Sonunda, kendini güvende hissetmek için kurduğu bu yeni alanda, en çok maruz kaldığı ve ürettiği şey, şiddet oluverir.

Atölye Katılımcısı Bir Öğrenci

"İnsanların yanlış yapma hakkı da var.
Neden karşılığı şiddet olsun ki?"

Do you remember your adolescence? You feel like there is this endless open sea full of unknowns about adult life in front of you. There is totally a new world of mind and emotions to discover beyond your own home and family. You would now resort to this new world to seek affection, friendship, and support.

In this way, adolescents create a zone of relationships in which they would not much like to include any adults. They experience friendship, competition, dating, and love in this zone. And they are inevitably hurt. The reason is that it is a big deal to find acceptance among peers at these ages, that individuals start learning to value themselves, and that their life experience is limited and they cannot understand where the limits of privacy are. They cannot predict when it is that their or other people's words or behaviors turn into injustice. Eventually, violence becomes the most prominent thing that they are both exposed to and produce in this zone they have created to feel safe in the first place.

A Student and Workshop Participant.

"People have a right to make mistakes. Why on earth should the response be violence?"

Cinsel Şiddetle Mücadele Derneği (CŞMD)'ye göre her şey, gençlerin meseleyi doğru biçimde kavramalarıyla başlıyor. Yani onları, şiddetin farklı türlerinden haberdar kılmak; arkadaş edinmek için kendilerinden taviz vermek zorunda olmadıklarını hatırlatmak; kişisel sınırları korumanın, güvende ve iyi hissetmenin hakları olduğunu göstermek gerekiyor. Şu var ki, bütün bunları aktarırken öğretici olmaya çalışmak işe yaramıyor. Gençler, oyuna dahil edilmek, muhatap alınmak ve önemsenmek istiyorlar. İşte o zaman, yetişkinleri kendi dünyalarına almaya gönüllü oluyor, bu dünyadaki kimliklerini samimiyetle görünür kılıyor, kaygı ve sorunlarını paylaşmakla ilgili daha cesur davranıyorlar.

The Association for Struggle Against Sexual Violence (CSMD) believes that it is all about young people's having a correct understanding of the issue. In other words, they need to be informed about the different kinds of violence, to be reminded that they do not have to self-sacrifice to make friends, and to be shown that it is their right to protect their personal boundaries and to feel safe and good. However, an instructional approach does not work when one tries to communicate all this information. Young people want to be involved in the game, to be spoken to, and to be considered important. Only if these conditions are met, then they will be willing to involve adults in their world, making their identities visible and being braver to share their concerns and problems.

İstanbul'un farklı ilçelerinde yerleşik 17 farklı lisede görev yapan 20 rehber öğretmen, beş gün boyunca uzmanlardan eğitim aldı. Çalışma süresince, toplumsal cinsiyet ve ayrımcılık konularının yanı sıra akranlar arası şiddet, sanal şiddet, güvenli ilişkiler, kişisel sınır oluşturma, hayır diyebilme, flört şiddeti gibi başlıklar hakkında hem bilgilerini artıran hem de yeni yaklaşımlar keşfeden öğretmenler, kendi okullarında öğrencileriyle en az ikişer saat bir araya gelerek atölyeler düzenlediler. Amaç; öğrencileri, gerçek ya da dijital dünyada kurdukları ilişkilerin içinde ne kadar "güvende" hissettikleriyle ilgili düşündürmek, bu düşünce üzerinden hem akranları hem de yetişkin öğretmenleriyle diyaloga girebildikleri bir ortak alan yaratmaktı. Burada, kimsenin sözü kesilmiyor, hiçbir düşünce yanlış bulunarak eleştirilmiyordu. Öğrencilerin kendi sözleriyle ifade edecek olursak; "sınıflarına, hayatı daha doğru şekilde aktaran" birileri gelmişti.

Proje Katılımcısı Bir Rehber Öğretmen

"20 yıldır bu alanda belki onlarca eğitim aldım. Bu eğitimi birçok açıdan değerlendirdiğimde eğitimcilerin bilgi aktarımı, donanımı, iletişim becerileri, grup yönetimi, zamanı iyi kullanmaları gerçekten çok iyiydi. Belki hepsinden önemlisi bu işe olan inançları beni çok etkiledi."

20 school counselors from 17 different high schools in different districts of Istanbul were trained by experts for five days. During the project, these counselors gained knowledge and discovered new approaches in different topics including peer violence, digital violence, safe relationships, setting personal boundaries, saying no, and dating violence, as well as gender and discrimination, and then made two-hour or longer workshops with their students back in their schools. The aim was to cause students to think about how "safe" they were feeling in the relationships they establish in the real or digital world, and to create a common area where they could communicate based on this thought both with their peers and with their teachers who are adults. In this area, nobody was interrupted and no idea was criticized because it was wrong. To express it with students' own words, they had someone "in their class who can translate life more correctly".

A Guidance Teacher and Project Participant

"For 20 years, I have attended dozens of training programs in this field. Considering this one in many aspects, the trainers were very good at communicating information, knowledge, communication skills, group management, and time management. Above all, probably, it was their belief in this project which affected me the most."

Kimi, "bilmeden şiddet uyguladığını" fark etti. Kimi, "sevgilisini kısıtlamanın ona sevgi göstermeye karşılık gelmediğini" öğrendi. "Hayır kelimesinin naz yapmak olmadığını" herkese anlatmaya karar veren de vardı, "hiçbir şeye mecbur olmadığını" keşfeden de.

Yalnız gençler mi? Rehber öğretmenler de kendilerine pek çok soru sordular. Acaba öğrencileri dinlerken içten içe yargılıyorlar mıydı? Onlara kılavuzluk etme sorumluluklarını ıskalayıp arkadaş olmaya mı çalışıyorlardı? "Ne Var Ne Yok?! Eğitici Eğitimi", öğretmenlerin bilgi birikimine kayda değer bir katkı sunmuştu şüphesiz; ama onlar asıl dönüşümü, atölyelerde gençlerle bir aradayken yaşadılar.

Proje tamamlandığında, 501 ders saati içinde yaklaşık 6 bin gence ulaşılmıştı. Öte yandan, her şey yeni başlıyordu. Hayata dair "normal" varsayılan ne var ne yok gözden geçirmek, hem öğretmenler hem de öğrencilere rakamların ötesinde bir değişimi sırtlanmak için alan açtı. Yetişkinliğin uçsuz bucaksız denizinde ufuk hala bilinmeyenlerle dolu. Ancak kıyıda ayrılanlar da, onlara rehberlik eden rüzgarlar da artık eskisinden çok farklı.

Some students realized that they were "unknowingly using violence". Some learned "restricting one's lover does not mean expressing love for him/her". There were those who decided to tell everybody that "saying the word no is not playing hard" and those who discovered that "no one is obliged to do anything".

Was it just young people? The school counselors also asked many questions to themselves. Were they secretly judging students while they were listening to them? Were they missing their responsibility to guide students and trying to be friends with them instead? No doubt the project "What's up What's not?! Training of Trainers" made a significant contribution to the counselors' knowledge, but they experienced their true transformation in those workshops with young people around.

By the end of the project, approximately 6 thousand young individuals were reached out in 501 course hours. It was only the beginning though. Reviewing what is considered "normal" about life has created space for both teachers and students to shoulder a transformation beyond numbers. Looking at the endless sea of adulthood, there are still many unknowns on the horizon. Those who have put to sea and the winds that guide them are both very different now though.

Bu proje ile, hayata dair "normal" varsayılan ne var ne yok gözden geçirmek, hem rehber öğretmenler hem de öğrencilere rakamların ötesinde bir değişimi sırtlanmak için alan açtı.

With this project, reviewing what is considered "normal" about life has created space for both school counselors and students to shoulder a transformation beyond numbers.

SABANCI VAKFI